

Dans / Muziek

Woensdag 8.11.2023 – Schouwburg Cc Strombeek

ECCE / CLAIRE CROIZÉ & ETIENNE GUILLOTEAU i.s.m. AISHA ORAZBAYEVA OUR SOLO

**Uitgepuurde dans gaat in
dialogo met nieuwe
vioolklanken.**

Claire Croizé heeft eerder al veel indruk gemaakt met o.a. 'Blowing up', 'The Farewell' en 'Vor deinem Thron'. In 'Our solo' komt ze terug op de scène als solodanseres in een face-to-face met de veelzijdige violiste Aisha Orazbayeva (o.a. Ictus Ensemble), bekend om haar onverschrokken interpretaties van hedendaagse muziek en radicale benadering van oud repertoire.

De twee performers zoeken de grenzen van hun eigen medium op en laten zich inspireren door elkaars aanwezigheid. Zo heeft de repetitieve, bijna obsessieve beweging van de strijkstok op de viool veel gemeen met de bewegingen van de danser. Het wordt een wisselwerking tussen solo/duo, binnen/buiten, instrument/computer, stem/elektronisch, tekst/dans, spraak/zang, dans/muziek. Ze dagen elkaar uit en zetten zo een intuïtieve artistieke dialoog op.

Choreografie Claire Croizé & Etienne Guilloteau | **Dans** Claire Croizé |
Muziekcompositie en -uitvoering Aisha Orazbayeva (viool) | **Andere composities**
Television Continuity Solo (2016-19, Jack Sheen), Circular Bowing Studies (2012,
Angharad Davies) | **Licht** Hans Meijer | **Kostuumontwerper** Anne-Catherine Kunz |
Kostuumassistent Chiara Mazzarolo | **Geluid** Roeland Luyten | **Productie** ECCE |
Coproductie STUK, Kaaitheater, Perpodium | **Met de steun van** Vlaamse
Gemeenschap en Tax shelter van de Belgische Federale Overheid | **Met dank aan**
Great Investment en Ictus

Duur: 50 min.

'About our solo' (over onze solo) was het onderwerp van een terloopse e-mail die violiste Aisha Orazbayeva stuurde naar choreograaf en danser Claire Croizé en haar co-choreograaf Etienne Guilloteau aan het begin van een nieuw creatieproces – uiteindelijk werd het de titel van hun samenwerking. Voor *Our Solo* maakten Croizé en Guilloteau een reis door het verleden. Ze begonnen dicht bij het begin van hun carrière met een solo van Croizé uit 2009. Deze solo, *The Farewell*, was grotendeels gebaseerd op *Der Abschied*, het zesde en laatste deel van Gustav Mahlers symfonie *Das Lied von der Erde* (Het Lied van de Aarde). *Our Solo* leent elementen van deze en andere voorstellingen uit het repertoire van beide choreografen, wat past bij het thema van *Der Abschied*: de cyclus van dood en wedergeboorte in de natuur.

Herkenbaarder, in ieder geval voor liefhebbers van klassieke muziek, zijn de Duitse teksten die Mahlers werk begeleiden – zelf vertalingen van 8e-eeuwse Chinese gedichten – omgevormd naar poppy Engelse songteksten en op muziek gezet door Orazbayeva. Zij verdiende haar sporen in de wereld van de hedendaagse muziek, als soliste en als lid van de ensembles Ictus (Brussel) en PlusMinus (Londen). Voor *Our Solo* componeerde ze bijna alle muziek zelf, waarbij ze putte uit haar persoonlijke muzikale archief en gebruik maakte van technieken die, net als de gedichten, uit een vervlogen tijdperk stammen. Hoewel dit leidt tot zeer uiteenlopende stijlen, van een 17e-eeuwse 'passacaglia' tot een intermezzo met opgewekte synths en technobeats, vloeit elk stuk harmonieus over in het volgende. Zelfs als de muziek een donkere stemming inluidt, is de verandering altijd geleidelijk – en net als in die gedichten wordt de duisternis altijd gevolgd door licht.

Mahlers muziek maakt echter geen deel uit van deze flow. In de plaats daarvan vroegen Croizé en Guilloteau zich af wat het vandaag zou betekenen om *Het Lied van de Aarde* te creëren, nu onze relatie met de aarde zo beladen is met schuldgevoelens en angst. Kunnen we nog steeds dat romantische gevoel van vrede en vertrouwen in de natuur bereiken? In *Der Abschied* symboliseert de vluchtigheid van het heden de broosheid van het leven. 'Vermoeide stervelingen gaan naar huis [...] De wereld valt in slaap.' Twee vrienden nemen voor de laatste keer afscheid van elkaar. Op het podium beginnen twee figuren – Croizé en Orazbayeva – het stuk tegenover elkaar op een diagonaal, als een spiegelbeeld dat licht verschoven is. De opstelling is niet spectaculair. Er is geen orkest, alleen een muzikant met een viool en een synthesizer.

Ook de dans blijft kwetsbaar in haar eenvoud. Croizé begint met een soort studie, een serie sculpturale tableaux die uitgroeien tot een reeks gebaren die in verschillende variaties herhaald worden, als de stadia van een ritueel. Net als in eerdere stukken gebruiken Croizé en Guilloteau de tekst van *Der Abschied* als basis voor de choreografie,

waarbij gebaren overeenkomen met woorden en concepten. Wanneer deze teksten gezongen worden en de bewegingen over de woorden heen gelegd worden, worden ze een ogenblik transparant, als een schets op waspapier. Op verschillende momenten wordt de zang gedeeld door Orazbayeva en Croizé, net als de dans. Aangezien geen van beiden het vak van de ander beheerst, introduceert dit delen een ander soort kwetsbaarheid. Samen wiegen ze met hun heupen en schudden ze hun handen op de muziek, alsof ze in een stampvolle club dansen. Het is een gevoel dat we kunnen herkennen, net als het verlangen om je lichaam op het ritme te bewegen – iets dat in hedendaagse dans vaak als taboe wordt beschouwd, maar waar hier met een aanstekelijk plezier van wordt genoten.

Doorheen het stuk ontmoeten Croizé en Orazbayeva elkaar in symmetrische formaties, gaan uit elkaar en komen weer samen in een scenografie die net zo veranderlijk is als de muziek. Dit is het werk van een derde hoofdrolspeler: lichtontwerper Hans Meijer, die sinds 2004 samenwerkt met Croizé en Guilloteau en deel uitmaakte van veel van de creaties waar *Our Solo* naar verwijst. Bij elke scènewissel verplaatst hij zijn mobiele lichtinstallatie door statieven rond te rijden en tl-buizen te herschikken, zodat de ruimte zich opent tot een landschap van mogelijkheden. Soms is het onduidelijk of hij met de lampen de bewegingen van de performers volgt, of dat de performers de zijne volgen. Wanneer hun paden uiteenlopen, krijgt het herkaderen van de scène een eigen logica, zodat duidelijk wordt dat Meijers' rol verder gaat dan alleen het verlichten van de scène. Zijn utilitaire bewegingen doorbreken de dromerige sfeer van het stuk, dat niet stopt tijdens zijn interventies. Het lijkt net of de fictie van het podium eventjes poreus wordt, waardoor een gedeelde werkelijkheid kan binnensijpelen.

De buitenwereld dringt ook op andere manieren binnen – door opgenomen vogelgeluiden bijvoorbeeld, die de hoopvolle boodschap lijken in te luiden waarmee de liedjes, en *Our Solo*, eindigen:

Everywhere the dear earth
Blossoms in spring and grows green again!
Everywhere and forever the distance shines bright and blue!
Forever, and forever...

In Mahlers *Der Abschied* wordt de schoonheid en volledigheid van de natuur aangeboden als een tegengif voor menselijke angst: door te accepteren dat we deel uitmaken van iets groters kunnen we onze angst voor eenzaamheid en de dood overstijgen. In *Our Solo* wordt 'de hele schepping' teruggebracht naar de microkosmos van een artistieke creatie - iets dat klein genoeg is om te bevatten, maar groot genoeg om onze eenzaamheid te omhullen. Deze eenzaamheid wordt gedeeld tussen de artiesten op en naast het podium, en met het publiek, dat voor een tijd deel wordt van hun ontmoeting.

